

KISS LÁSZLÓ

A denevér

Ha az ágyékához egy gömbölyű popsi csapódik ütemesen, könnyen beszél hülyeségeket az ember. Ezt a leckét Áрпи nagyon megtanulta. De ha megkérdezték, mit rontott el, azt felelte, nem tudom. És tényleg nem tudta. Egy biztos, utolsó együttlétükön vérszemet kapott. Épp hátulról dőfködte Pálmát, s ahogy futkározni kezdett gerincében a csiklandás, az egymáshoz tartozás jóleső tudatában rávert a fenekére, és a szokásos ó, Pálma helyett az szaladt ki a száján: te kis féreg. Hiába magyarázkodott mindjárt a sajnálatos esemény után, hogy merő jóindulatból mondta, hogy túlszaladt benne a lelkesedés, és forráspontra jutott a szerelem fürdővize, higgyen neki a lány – Pálma nem ilyenfajta lírára vágyott. Ó-val se, nemhogy anélkül!

Nem mindig megbocsátható a meggondolatlanság.

Persze nem ezen múltott. És Áрпи sajnos nem tudta, hogy min. De nagyon megzuhant azon a langyos szeptemberi estén, amelyen Pálma közölte vele, vége. Eddig tűrt, lenyelt mindent, elfogadta, hogy Árpinak fontosabbak a régen látott haverok, és le a kalappal a pompásan sikerült fesztiválok előtt, de legalább idén elmehettek volna valahová nyaralni, akár egyetlen víkend, és akkor a kártyát nem is hozná szóba, hát neki is van szíve, ő is érzelmekre vágyik, szóval váljanak el békében, és ne, kéri szépen, barátok se legyenek, ha már eddig se voltak azok. Felejtjük el egymást. Áрпи szótlanul hallgatta a vádbeszédet. Nem ütötte meg a lányt, ehhez gyáva volt, és különben is, életében egyetlen nőt bántalmazott, a nagyanyját, aki a suliból hazatérő unokát a megígért meggyász helyett tejlévessel várta. De az a fejvesztés legalább magyarázható volt, a kémia kettessel. Bólogatott, mint aki egyetért, s lenyelve sértettségét, lovagiasan kitérte az ajtót, menj, ha akarsz. Pálma fölényes arccal kivonult a lakásból, és a következő pillanatban elnyelte a lift.

Berúghatott volna, bömböltethette volna a Guns n' Roses-t, hajnalig tömhetette volna magába a nutellás kenyeret, de csak végigzuhant a rekamién. Alvásról szó sem lehetett, a szemét se tudta lehunyni. Ha egy pillanatra elbóbiskolt, ismeretlen eredetű köhögés rázta fel, mintha rendszeresen dohányozna, holott évek óta nem gyújtott rá. Tiszta volt, jóképű, egészséges. Mi a piccsa ez, tette fel magának a kérdést, de nem kapott rá választ. Se a tesóitól, akik ezekben a napokban sűrűn látogatták, és kártya közben szinte sóhajtasokkal kísérték a fel-feltörő rekviemet, se évfolyamtársától, Barnától, akinek agyát felhígította a lelkiismeretes szeszelés, de Áрпи néha úgy érezte, ő tud róla a legtöbbet, ő érzi át legmélyebben szavakba alig foglalható fájdalmát, ami egy költőtől minimum el is várható.

Ez így ment három héten keresztül. Huszonegy nap sivatagi hadjárat, étvágytalan kóválygás az éppen felpörgő egyetem és a másfél szobás albérlet között. Jöttek a tesők, ulti, aztán mindenki húzott vissza a vackába. Fölcsengetett Barna, megölegette szenvedő barátját, kezébe nyomott egy dobozos Kőbányait, azzal elvágódott a nappaliban. Ami azonban igazán különös volt, hogy noha kiadta az útját, rendszeresen eljött hozzá Pálma is. De bárhogy próbálta kibontani tündéri skót mintás szoknyájából, ami olyan volt, mint Axl Rose-é a 91-es koncerteken, bárhogy igyekezett az előlkapcsolt párducfekete melltartóval, amint hozzáért a lányhoz, az felkacagott, és elilant, mintha ott se lett volna.

Három hét elteltével aztán az egyetemre villamosozott, családi tragédiára hivatkozva félévhalasztást kérvényezett (hangyafasznyit sem hazudtam, magyarázta magának), és még aznap diákmunkára jelentkezett a Határ úti műanyag- és kenőcs-gyárba. Otthon mindig besegített a háztájiban, tapasztalatból tudta, hogy a szorgalmas munka észrevétlenül feledteti a keserű emlékeket.

Árpi igazi hosszútávfutó volt, és a gyári munkát illetően is távlatokban gondolkodott, de a legalább félévesre tervezett kúra mindössze két hétig tartott. Bölcsész énje rendre legyűrte a benne mocorgó proletárt, és hiába kelt fel becsületesen minden áldott hajnalban, hogy beröfögjön vele a hatos busz új munkahelyére, hiába nézte ébredés után a város másik szegletében lévő olajfinomító lángnyelveit, amint a még sötét égboltot nyaldossák, hiába csomagolta el előző este az elemózsiát, és kajált együtt újdonsült munkatársaival, hiába csapolt nekik kávé a tízpercekben, s hiába öntöttek neki teát ők, nem találta a helyét a telepen. Tényleg elhitte, ha csak előre néz, múlik a fájdalom is, és Pálma alakja oda kerül, ahová néha komolyan gondolta, hogy való, a kukába. De ez az alak, ez a karcsú derék és jellegtelen szöghaj, ez a kis körte formájú mell a hívogató anyajeggyl a gömb alján továbbra sem akarta konténerben végezni, hazatérve a munkából ott találta a kanapén. Kezdődött minden előlről. A kibontás, a melltartó – és huss. Ha épp nem volt nála a lány, számítani lehetett rá, hogy bármelyik pillanatban megérkezik. Ült Árpi a fotelban, levette a hangot a tévén, fülelt. A hetedik emeleti magasságból is jól kivehetők voltak Pálma léptei, kopogott az új cipő. A lift zökkenve állt meg az emeleten, aztán: semmi. Egyszer óriási vihar kerekedett, a szél vadul kavarta odakint a galambokat, félő volt, hogy egyet-kettőt be is hajít a nappaliba, de mire Árpi odarohant, hogy betegye, valami óriási szívóhatásra becsapódott a kisablak, és az üvegén szempillantás alatt szétfutott a repedés. A cikcakkon át látta, hogy az utcán ázott emberek szaladgálnak dzsekijüket fejükre húzva, mintha bombáznák őket. A buszmegállóban, ebben biztos volt, feje fölé fekete ernyőjét tartva Pálma állt, de sem aznap, sem a következőn nem liftezett föl hozzá. Azután viszont megismételte a látogatást.

Hogy kudarcérzetét legalább odabent palástolja, kevés számú munkanapja során laza bon mot-kkal fűszerezte a társalgást, amin többen felháborodtak, vagy egyenesen magukra vették a célzásokat. Egy molett középkorú asszony például, akinek az

alakjára tett illetlen megjegyzéseket, csúnyán ledorongolta, s kikérte magának az ízléstelen viccelődést. Szórakozol velem, kiabálta kérdőn címkeragasztás közben, és úgy nézett Árpira, mintha bele akarná fojtani a munkaasztalon álló Sekusept Aktív 1,5 kg műszer- és eszközfertőtlenítőbe. Ő tiltakozott, de hiába. Eszébe jutott az utolsó együttlét, amelynek végéről elmaradt a Pálmába élvezés finom desszertje, s arra gondolt, hogy az ember csak magát hibáztathatja. Nem szabad túllőni a célon. De nagyon szerette volna tudni, mi a cél. Mert a felejtés valahogy továbbra sem sikerült. Egy éjjel arról álmodott, hogy szelíden havazik, és miután felébred, nincs kinek elmondania. De nem esett a hó, csupán pirkadt, és odalent már türelmetlenül morogtak a buszok. Kinek mondta volna el? A tesóit mégse traktálhatta folyton ezzel, Barna megértő volt ugyan, de megérkezése és elájulása között csupán percek teltek el, nem volt idő filozofálni. Magzatpózba görnyedt a fájdalomtól.

Az első napokban még a targoncakezelő csávó is vállalható partinak tűnt, de hamar kiderült, hogy őt se büntette humorérzékkel az élet. Amikor egy uzsonnán lelkesedve mesélt a hétvégi lagziról, Áрпи elérkezettnek látta az időt, hogy szorosabbra fonja alakuló haverságuk kötelékét. Kocsmai hangulatú kérdésére, megbaszta-e a menyasszonyt, a targoncás rémulten rázta a fejét, mintha azt mondaná: mégis hogy képzeld. Áрпи, aki soha nem baszott meg menyasszonyt lagziban, de mindig eljászott a gondolattal, valahányszor lakodalomba hívták, nem tudta hová tenni ezt a pórias kishitűséget. A gondolatra viszont ismét szívébe mart a fájás. Az ember önmaga ellensége. Hazaérve előkaparta Macintosh márkájú személyi számítógépén a Barna által rendelkezésére bocsátott ihletadó fotókollekciót, és csinos, még fiatal meztelen nőket nézegetett, majd csinos meztelen tiniket nézegetett, azután húsos meztelen középkorú nőket nézegetett, meg unatkozó férjes meztelen asszonyokat nézegetett, végül már éppen nem fiatal meztelen nőket nézegetett, és majdnem idős meztelen nőket nézegetett, egyszer-egyszer pedig egyáltalán nem csinos, sőt inkább eléggé taszító férfiak képét is megnyitotta, hogy legalább néha lásson istenigazából merev faszt, ha már az övé fájdalmas puhasággal, akár egy öreg varangy, lapult meg a lába között, és csak éjszaka, amikor nem figyelt rá, elevenedett meg, hogy ébredésre a boheralsóba okádja a tartalmát.

A negyedik napon, sejtése szerint felsőbb utasításra, átcsoportosították a csomagoló és címkéző részlegről a kenőcsszekcióhoz. Úgy érezte, ezzel egyúttal feljebb is lépett a ranglétrán. Itt kissé elszigetelve dolgozott, kancsóval merte ki egy edényből a tejfehér testápolót, és ha a kövérkés fedelet rápattintotta a tégelyre, már mehetett is a szalagra a termék. Noha meglepetésére a zaj nagyobb volt, mint a gyári társadalom legalját jelentő fertőtlenítősöknél, bizonyos derűvel gondolt rá, hogy az olajozatlan, köhögő gépek elvtelen kiszolgálása helyett itt leginkább a női test páratlan szépségének fokozásáért robotol. Tempós munka volt, nem kalandozhattak el a gondolatai, ebéidő tájékán azonban elképzelt egy bársonyos bőrű barna lányt, aki mintha a reklámokban szerepelne, fején patyolat tiszta törülközővel, illatos testét fürdőkő-

penybe burkolva kacéran elnyújtózik a franciaágyon, egyik lábát kidugja a textil fedezékéből, és kérdően ránéz, ő odalép, gombóc van a torkában, bekenhetlek, hörghi, amire a lány lehunyja szemét, alig észrevehetően biccent, és ő bekeni. Ahogy fölcsúsdott, előtte, a bugyborékoló kenőccsel teli medence túlsó végében egy csodás összhangban dolgozó párra lett figyelmes. A hullámos hajú, teniszező-forma srác és a mellé beosztott szintén sudár, gyógyszerészhallgató-gyanús lány a tartályból kiemelt fóliáról masszírozta le és facsarta ki közös erővel a massa utolsó cseppjeit. A kezük úgy járt, mintha fejnének, a fólialepedők alatti műanyag ibrikek hamar színig teltek kenőccsel. Elnyílt szájjal bámulta őket, ahogy órákkal később a buszmegállóban is, ahol a derekasan végzett munka után csendesen beszélgettek, olyan természetességgel, hogy Áрпи nem hitt a szemének. Milyen férfi az, amelyik nem akar megdugni egy mellette álló nőt. Nem tudta elhinni, hogy nem a srác lakására mennek, aki egy csésze teára, vagy ami még inkább egyértelmű, egy pohár borra invitálta napközben a lányt, de már az előszobában összegabalyodnak, és mintha részegek volnának, dülöngélve, egymást marcangolva jutnak el az ágyig. Nem hitte el, hogy a srác nem nyalja csillógóra a lány hasát és mézesbödön-mellét, aki cserébe a kenőccstől érzékire puhult kezével megragadja, majd a szájába vezeti Federer ágaskodó faszát. Szemetek. Olyan forgatókönyv nincs, hogy ne ez legyen a forgatókönyv. Olyan nincs, hogy ne ez legyen a vége. A hullámos hajú srác azonban az első járműre felszállt, és nem integetett a lánynak a buszról. Hazaérve Áрпи azonnal bekapcsolta a számítógépet. Pálma kacéran végignyújtózott az ágyon.

Ezen az éjszakán megint különös álom lepte meg. Ismeretlen folyó partján víkendeztek, egy sástól ölelt kis öbölnél. A kánikulától elpilledt Pálma előbb melltartóját oldotta le, majd miután a piros tangától is megszabadult, leheveredett a polifoamra. Áрпи éppen egy Kulcsár Szabó Ernő-tanulmányba mélyedt, de ahogy oldalra pillantott, s meglátta a piciny nyílás alatt szuszogó húsocskát, nem tudta folytatni az olvasást. Ráfonódott Pálmára, aki finom dzsúdófogással maga alá forgatta, s olyan mozdulatot tett, mint aki kész a rettenetes farkat magába csúsztatni. Nagyon közletről néztek egymás szemébe, és amikor Áрпи meg akarta csókolni, rémülten vette észre, hogy a lány, aki éppen meglovagolja, és pinácskája száraz, mint a nagyanyja szőlőkarói, nem Pálma, sőt felismerhetően nem előző nője, az óvónőnek készülő Friderika, de még csak nem is az a kettő, vagy három, akivel majdnem megcsalta Pálmát. A mellett eszkozfertőtlenítős asszony volt az, aki gyűlölettől torz arccal meredt a képébe, s miután azt sziszegte, szórakozol velem, félliternyi Sekusept Aktívot borított az ágyékára. Ebben a pillanatban egy tűzpiros Simson száguldott el mögöttük, két rikácsoló purdéval a nyergében. És ebben a pillanatban Áрпи arra ébredt, hogy valamit behajítottak a szobájába.

A digitális óra kijelzője fél ötöt mutatott, volt kilencven perce munkába indulásig. Az egy futballmeccsnyi idő, akár vissza is aludhat. De akkor hirtelen tisztulni kezdett a kép. Amióta a gyárban dolgozott, többször megfordult a fejében, hogy akkor tudna

végleg elszakadni Pálma nyomasztó emlékeitől, ha végez magával. Tizenkilencre lapot húzni, elég a szarakodásból, itt a hetedik emelet, ha huss, legyen huss. Ez azonban egyelőre nem történt meg: élt, ez biztos, és határozottan fel tudta idézni a szobába vágódó sötét csomagot. Magához nyúlt, de nem volt nedves a boxer. A radiátor alatt viszont ott lapult, mint egy összemocskolt és elhajított textil zsebkendő, egy undorító test.

Kellemes ősz volt, éjszakánként Árpí nyitva hagyta a nappali repedt ablakát, jöjjön a jó levegő. Ez a betámadás viszont övön aluli volt. Sosem látott közlőre ennyire rusnya dögöt, a Batman-filmek is hidegen hagyták, általában az egész denevérekultúra olyan messze volt tőle, mint a gyári munka, azok a cikkek pedig, amelyeket a lakásba tévedő denevérről a magazinokban olvasott, mintha kivétel nélkül azt sugallták volna, hogy jobb egy olyan szobában tartózkodni, ahol nincs ilyen élőlény, mint olyanban, ahol van. Az állat megmocccant. Árpí teljesen kijózanodott, nem is lehetett volna jobban ébren.

Első tiszta gondolata az volt, hogy agyon kell üsse. Arról szó sem lehet, hogy kezébe vegye, inkább hagyja el Pálma kétszer, és álmaiban se kerüljön a szeme elé, mint hogy akár csak másodpercekig dédelgessen egy miniszörnyet, ami úgy néz ki, mint egy olajba mártott döglődő madár. Egy kölyök masztif még csak-csak, de denevér – akkor inkább a mélytorok. Ott a lénia az előszobai sufniában, egyet rásóz, annyi. De eszébe jutottak az állatvédők meg a Greenpeace, és hogy tuti, éveket kapna a mérszálásért. Hát kell neki a sajtónyilvánosság, vagy hogy denevérvérben tocsogjon a hálószobájában? Fél öt múlt hét perccel, amikor döntött: szüksége van egy kevés alváásra, hogy felelősen döntsön, és a gyárba se mehet kialvatlanul. Hogy véletlenül se hozza ki a denevérből az állatot, lekúszott az ágyról, és az ajtót maga után rántva a nappaliba vetette magát. Barna nem ébredt fel a zajra, de a másik oldalára fordult, és olyan pózban folytatta az alvást, mint az agyonlőtt műanyag katonák, csak ő horkolt is.

Mielőtt visszaaludt, arra gondolt, akár szerencséje is lehet, s a hívatlan jószág reggelre magától elpusztul, kinyírja a környezetváltozás, beledöglik a réműletbe, mind egy, csak száradjon össze hatra. De öt óra harmincöt perckor arra riadt, hogy a denevér egy japán pilóta elszántságával újra és újra döngeti a háló ajtaját. Első a barátság, de most az életéről volt szó, és ilyenkor az ember önző. Úgy határozott, ha kell, feláldozza Barnát, de meg fog szabadulni a kamikázétól. Túpontos stratégiájának központi eleme az volt, hogy először is: harminc perc múlva indul a busz, és még le se zuhanyozott. Ha lekési, neki lőttek. Hova följebb a kenőcsrészelegről! Aztán: ha föltépi az ajtót, és elég ügyes, el tud ugrani a bombázó elől. Ha ez is oké: egy nedves törülközővel ventilátorozva kihajtja a nappaliból a megvadult állatot. Ha az közben véletlenül meg talál döglenni, nem esik kétségbe, lehúzza a vécén. Óvszert is húzott már le, elméletileg azt se szabad – aztán történt valami? Mi lenne a világgal, ha mindenki elméletileg cselekedne. Ha ez is megvan, jöhet a békeszerződés. Ha még életben van, felrázza Barnát, és mindenki mehet a dolgára. Ha mégse veti le magát a hetedikről, este akár sörözhetnek is egyet. Mennyi kurva ha. Nagy levegőt véve az ajtóhoz lépett.

És nem történt semmi.

Nem kellett elugrania a száguldó japán elől, nem kellett fejvesztve, pizsamafelsőjét a fejére húzva az előszobába menekülnie, és a vérszomjas vadállat vitustánca sem kavarta fel a szoba állott levegőjét. Egyáltalán: nem fenyegette az életét semmi. A denevér, mintha a bolondját akarná járni Árpival, fölszívódott. Sehoh se volt. Amit szűk másfél órával azelőtt összemocskolt és elhajított textil zsebkendőnek nézett, egy elhajított textil zsebkendő volt, és nem repült összevissza a szobában, hanem összetaknyozva hevert a radiátor rácsai alatt.

Te kis féreg, morogta kialvatlanul, de megkönnyebbülve Árpi, és fölcibálta a még részeg Barnát. Ekkor, valahonnan a messze fénylő olajfinomítók felől elstartolt, és egyenesen Árpi pókhálósra repedt ablaka felé repesztett valami, egy barna pont, egy légyszarnyi foltocska, mely közeledve a házhoz, méterről méterre nagyobbá, teste-sebbé, állatszerűbbé vált, és úgy tűnt, nincs, ami megakadályozza szándékában. Árpi az ablakhoz ugrott, és azzal a lendülettel bevágta, nehogy a felbőszült ragadozó bevesse magát a nappaliba. A denevér azonban ezúttal is keresztülhúzta a számításait, és mintha csak oktatni akarná az ifjú padavant, így kell ezt csinálni, fiúcska, éles váltással elkanyarodott a nagyablak előtt, és szempillantás alatt befúrta magát a panel-testek közti részbe.

Hat óra volt, kékesszürke, kellemesen csípős októberi reggel, és a lángok, a finomító karcsú lángjai jól kivehetően lobogtak a messzeségben.